

[Ivar Hansen]

get, som tid efter anden gjorde spredte forsøg på at underminere dansk sikkerhedspolitik, og det var ikke mindst skiftende socialdemokratiske ordførere og ledende ministre, der var de sikre garantier herfor.

Desværre må vi jo erkende, at det i løbet af de sidste par år er blevet noget anderledes. Vi har haft debat efter debat, det har været opslidende, synes vi, for vores troværdighed i forhold til de samarbejdspartnere, som i virkeligheden garanterer vores frihed og vores sikkerhed, og vi synes, det har været opslidende i forhold til det brede sikkerhedspolitiske samarbejde her i folketinget, som vi i hvert fald indtil for kort tid siden antog var en fundamental politisk grundpille, som ikke kunne og ikke måtte krakelere. Alligevel har det været ved at ske. Vil det fortsætte?

Ja, hvis man læser de sikkerhedspolitiske folketingsdebatter fra de sidste to år, synes jeg egentlig, at det skinner tydeligt igennem, at den socialdemokratiske ordfører, hyppigt hr. Lasse Budtz, har været på et hårdt politisk arbejde med at retfærdiggøre de hyppige og mere eller mindre improviserede såkaldte sikkerhedspolitiske justeringer, socialdemokratiet desværre i denne periode efter vores opfattelse har foretaget.

Jeg synes i og for sig også, at den offentlige debat op til dagen i dag gør det rimeligt, at jeg knytter et par bemærkninger direkte til socialdemokratiets formand, hr. Anker Jørgensen, som vel jo må siges at have været personligt ret stærkt engageret i denne sag. Det, jeg sigter til, er selvfølgelig de seneste udtalelser, som hr. Anker Jørgensen er kommet med i et interview til Berlingske Tiden den mandag den 30. april.

Jeg synes, at hr. Anker Jørgensen i dette interview alt for ensidigt lægger ansvaret for forhandlingssammenbruddet i Genève over på amerikanerne, at det er USA, der har været årsag til, at forhandlingerne brød sammen. Men der blev ikke sagt så forfærdelig meget i dette interview om den sovjetiske holdning, om de sovjetiske raketter, der i perioden forud blev stillet op. Kan det virkelig være hr. Anker Jørgensens mening, at vi skal lade som ingenting, når det drejer sig om de sovjetiske atomraketter? Næppe; det nægter vi at tro på, og det synes da også ved en førstegangslæsning af det dagsordensforslag, der nu er fremsat, at den so-

cialdemokratiske holdning på dette felt er lidt mere afbalanceret.

I interviewet tager hr. Anker Jørgensen, synes jeg, endvidere ret så let på, at Danmark måske kunne være på vej til at sætte sig uden for indflydelse i forhold til sine NATO-allierede. Hr. Anker Jørgensen siger ifølge interviewet: »Ja men vi er faktisk et førsteklases medlem af NATO, det er de andre, der er anden- og tredje- og fjerdeklases medlemmer«. Jeg synes, at vi fra dansk side skal være meget forsigtige med at hæve pegefingern over for vores allierede i NATO, i særdeleshed da vi i en krisesituation i høj grad har brug for de forstærkningsaftaler, der også er en del af vores NATO-fællesskab.

Jeg synes, at vi i det hele taget skal være forsigtige med at være ensidige i vores holdning udadtil, og derfor synes jeg, det er rimeligt at sige til socialdemokratiet: det er så nemt at sige, at vi fortsat skal være medlem af NATO, og at det er socialdemokratiets holdning, men hvis det er en holdning, der gang på gang bygger på, at det er de andre, der har uret, og at man bare skal gøre, som det danske socialdemokrati nu siger, er det unægtelig et spørgsmål, hvad der så bliver tilbage af dette NATO-medlemskab. Det er farligt for vores forsvar, for vores sikkerhed bygger i høj grad på, at vore allierede er parat til at bakke os op og i givet fald stille forstærkninger til rådighed.

Socialdemokratiet har det sidste par år talt meget om, at der nu var et nyt sikkerhedspolitisk flertal i folketinget, og at det var et flertal, regeringen selvfølgelig skulle rette sig efter. Ja, det er klart, hvis en regering fortsat vil være regering, men hvad har det såkaldte nye sikkerhedspolitiske flertal egentlig nået? Tror man, at fredsbevægelsernes aktiviteter har nogen særlig positiv indflydelse på mulighederne for at få Sovjetunionen til at vende tilbage til forhandlingsbordet i Genève? – for nu at rette det spørgsmål til hr. Lasse Budtz. Jeg tvivler desværre meget på det, men socialdemokratiet har jo i højere og højere grad talt om fredsbevægelsernes betydning de sidste par år.

Det, man har opnået med sikkerhed, er efter min opfattelse, at man har fået rokket ved tilliden og vores troværdighed ude omkring i forhold til vores samarbejdspartnere. Dertil kommer, som jeg allerede har nævnt,